

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 889/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 7, ป.อ. มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 10, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 266, ป.อ. มาตรา 268, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52

ย่อ / หลักกฎหมาย

หลักการห้ามฟ้องคดีอาญาในคดีที่มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (4) เป็นการนำหลักการห้ามดำเนินคดีซ้ำสองแก่จำเลยมาใช้ จึงต้องพิจารณาว่าการนำคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องต่อศาลต่างประเทศจะนำมาใช้กับศาลไทยได้หรือไม่ เห็นว่าศาลเป็นหนึ่งในอำนาจอธิปไตยซึ่งเป็นอำนาจเด็ดขาดสมบูรณ์ ไม่อยู่ในอาณัติหรือภายใต้อำนาจของรัฐอื่น หากยอมรับคำพิพากษาของศาลต่างประเทศที่พิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องมาใช้กับหลักการห้ามการดำเนินคดีซ้ำสองแก่จำเลยในประเทศไทย ก็เท่ากับยอมมอบอำนาจอธิปไตยทางการศาลให้แก่รัฐต่างประเทศ การนำหลักการห้ามฟ้องคดีอาญาในคดีที่มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้อง จึงหมายถึงคำพิพากษาของศาลไทยเท่านั้น สิทธินำคดีอาญามาฟ้องจำเลยของโจทก์จึงไม่ระงับ คดีนี้เป็นความผิดเกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร ผู้กระทำความผิดเป็นคนไทย โจทก์ร่วมซึ่งเป็นผู้เสียหายร้องขอให้ลงโทษในความผิดเกี่ยวกับเอกสารตาม ป.อ. มาตรา 264 และ มาตรา 268 ซึ่งจำเลยจะต้องรับโทษในราชอาณาจักรตาม ป.อ. มาตรา 8 (ก) (2) ส่วนจะลงโทษจำเลยได้หรือไม่ เป็นไปตาม ป.อ. มาตรา 10 ในกรณีของจำเลย ศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาทเรนพิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี และให้พักการลงโทษจำเลยไว้มีกำหนดระยะเวลา 3 ปี และศาลฎีกาแห่งราชอาณาจักรบาทเรนมีคำพิพากษายืน แต่จำเลยไม่ได้นำสืบให้เห็นว่า หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการพักการลงโทษของศาลแห่งราชอาณาจักรบาทเรนมีอย่างไร เพื่อศาลจะได้พิจารณาว่า การพักการลงโทษดังกล่าวเข้าหลักเกณฑ์ตาม ป.อ. มาตรา 10 ที่บัญญัติห้ามมิให้ลงโทษจำเลยในราชอาณาจักรเพราะการกระทำนั้นอีกหรือไม่ สำหรับการพักการลงโทษในประเทศไทย พ.ร.บ. ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52 และกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาดและเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกหรือการพักการลงโทษและได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติ พ.ศ. 2562 ข้อ 40 ถึงข้อ 52 กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการพักการลงโทษว่า นักโทษเด็ดขาดคนใดแสดงให้เห็นว่า มีความประพฤติดี มีความอดุสหาหะ ความก้าวหน้าในการศึกษา และทำการทำงานเกิดผลดี หรือทำความชอบแก่ทางราชการเป็นพิเศษ อาจได้รับการพักการลงโทษ เมื่อนักโทษเด็ดขาดได้รับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนหรือหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้นแล้วแต่อย่างใดจะมากกว่า หรือน้อยกว่าสิบปีในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา และกำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขให้กำหนดเท่ากับกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ โดยในการพักการลงโทษ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยการพักการลงโทษ แสดงให้เห็นว่า การพักการลงโทษในประเทศไทย บุคคลนั้นต้องรับโทษจำคุกมาแล้วบางส่วนและเข้าเงื่อนไขของการพักการลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด การพักการลงโทษในประเทศไทยกับการพักการลงโทษของศาลแห่งราชอาณาจักรบาทเรนจึงมีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการพักการลงโทษที่แตกต่างกัน ไม่อาจนำหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการพักการลงโทษของศาลแห่งราชอาณาจักรบาทเรนมาเป็นเงื่อนไขเพื่อรับฟังว่า ศาลในต่างประเทศพิพากษาให้

ลงโทษและพ้นโทษแล้ว หรือได้รับโทษสำหรับการกระทำนั้นตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศมาแล้วบางส่วนได้ จึงต้องถือว่าจำเลยยังไม่ได้รับโทษตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศ ศาลไทยจึงลงโทษจำเลยในราชอาณาจักรอีกได้ตาม ป.อ. มาตรา 10 ความผิดฐานปลอมตัวเงินตาม ป.อ. มาตรา 266 (4) เป็นความผิดที่บัญญัติไว้ใน ป.อ. มาตรา 7 (2) ซึ่งบัญญัติว่า ผู้ใดกระทำความผิดดังระบุไว้ต่อไปนั้นนอกราชอาณาจักร จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร คือ (2) ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 ถึง มาตรา 249 มาตรา 254 มาตรา 256 มาตรา 257 และมาตรา 266 (3) และ (4) ความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 7 เป็นความผิดที่มีผลกระทบถึงความมั่นคงของประเทศทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม แม้การกระทำความผิดจะเกิดนอกราชอาณาจักร ศาลไทยก็ลงโทษได้โดยไม่ต้องมีการร้องขอให้ลงโทษดังเช่นมาตรา 8 โจทก์มีคำขอให้ลงโทษตามมาตรา 266 แสดงให้เห็นว่า โจทก์ประสงค์ที่จะให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานปลอมตัวเงินตามมาตรา 266 (4) อันเป็นความผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 7 (2) แล้ว ประกอบกับความผิดฐานปลอมและใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 266 (4) เมื่อจำเลยเป็นผู้ปลอมและนำไปใช้ จึงต้องลงโทษจำเลยฐานใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 268 วรรคแรก ประกอบด้วยมาตรา 266 (4) และตามมาตรา 268 วรรคสอง ซึ่งการลงโทษตามมาตรา 268 ก็เป็นความผิดที่ระบุไว้ในบทบัญญัติแห่งมาตรา 8 วรรคสอง (2) เช่นกัน จำเลยจึงต้องรับโทษในความผิดฐานปลอมและใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 266 (4) มาตรา 268 วรรคแรก และมาตรา 268 วรรคสอง ตามคำรับสารภาพของจำเลย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 , 264 , 265 , 266 , 268 จำเลยให้การรับสารภาพ แต่ต่อสู้ว่า ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำ ระหว่างพิจารณา นางสาวนิภาภัทร ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม เมื่อจำเลยเป็นผู้ปลอมและใช้เอกสารปลอม จึงลงโทษฐานใช้เอกสารปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก ตามมาตรา 268 วรรคสอง แต่กระทงเดียว ลงโทษจำคุกกระทงละ 1 ปี รวม 2 กระทง จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกกระทงละ 6 เดือน รวมเป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยจำเลยไม่ได้โต้แย้งคัดค้านว่า ตามวัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยปลอมใบรับรองการยกเลิกวีชานักลงทุน แล้วนำไปรับรองการยกเลิกวีชานักลงทุนที่จำเลยปลอมขึ้นทั้งฉบับให้นายมุกตาค์ นำไปยื่นต่อเจ้าหน้าที่กระทรวงแรงงาน ราชอาณาจักรบาห์เรน เพื่อยกเลิกวีชานักลงทุนและบัตรประชาชนนักลงทุนของโจทก์ร่วม จำเลยปลอมบันทึกการประชุมของบริษัท ส. ทีโจทก์ร่วมถือหุ่นอยู่แล้วนำบันทึกการประชุมปลอมไปยื่นต่อเจ้าหน้าที่กระทรวงพาณิชย์ ราชอาณาจักรบาห์เรน เพื่อยื่นปิดกิจการบริษัทดังกล่าว และจำเลยปลอม

ลายมือชื่อของโจทก์ร่วมลงในตัวเงิน แล้วจำเลยนำตัวเงินที่มีลายมือชื่อปลอมดังกล่าวไปขึ้นเงินต่อเจ้าหน้าที่ธนาคารอิสลามบาห์เรน หรือ BISB ภายหลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมไปแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยต่อเจ้าพนักงานตำรวจราชอาณาจักรบาห์เรน ต่อมาพนักงานอัยการแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนฟ้องจำเลยต่อศาลแห่งราชอาณาจักรบาห์เรน ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง พนักงานอัยการแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเป็นปัญหาแรกว่า สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ระบุหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยถูกพนักงานอัยการแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนฟ้องต่อศาลแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนตามความผิดที่ได้กระทำตามฟ้องในคดีนี้และศาลชั้นต้นแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษายกฟ้อง พนักงานอัยการแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี อีกทั้งได้ความจากทางนำสืบของจำเลยว่า หลังจากศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี แล้ว จำเลยอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ดังกล่าวและศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้พักการลงโทษจำเลยไว้มีกำหนดระยะเวลา 3 ปี ต่อมาจำเลยฎีกาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรน ศาลฎีกาแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนมีคำพิพากษายืน เห็นว่า คำพิพากษาศาลชั้นต้นแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนที่พิพากษายกฟ้องและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนที่พิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี ตามที่โจทก์อ้างเป็นพยานนั้น แปลจากภาษาอารบิกเป็นภาษาไทยโดยมีการรับรองการแปลถูกต้องแต่ไม่รับรองข้อความโดยคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย และคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรน ที่จำเลยอ้างเป็นพยานก็แปลจากภาษาอารบิกเป็นภาษาไทยโดยมีการรับรองการแปลถูกต้อง แต่ไม่รับรองข้อความโดยคณะกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทยเช่นกัน ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 46 วรรคสามบัญญัติว่า "ถ้าต้นฉบับเอกสารหรือแผ่นกระดาษไม่ว่าอย่างใด ๆ ที่ส่งต่อศาลได้ทำขึ้นเป็นภาษาต่างประเทศให้ศาลส่งคู่ความฝ่ายที่ส่งให้ทำคำแปลทั้งฉบับหรือเฉพาะแต่ส่วนสำคัญ โดยมีคำรับรองมายื่นเพื่อแนบไว้กับต้นฉบับนั้น" บทบัญญัติดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการแปลภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยให้ถูกต้องตรงกับต้นฉบับ หากโจทก์และโจทก์ร่วมเห็นว่าคำแปลเอกสารของจำเลยไม่ถูกต้องก็ชอบที่จะคัดค้านได้ซึ่งมาตรา 46 ดังกล่าวนำมาใช้ในคดีอาญาด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 15 เมื่อปรากฏว่า จำเลยอ้างเอกสารซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศและคำแปล โดยมีการรับรองการแปลถูกต้องเป็นพยานเอกสาร แต่ก็ไม่ปรากฏว่า โจทก์และโจทก์ร่วมคัดค้านว่า เอกสารซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศและคำแปลนั้นไม่ถูกต้องอย่างไร ดังนั้น จึงต้องถือว่า พยานเอกสารที่เกี่ยวกับคำพิพากษาของศาลแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนที่จำเลยอ้างเป็นพยาน น่าเชื่อถือและสามารถรับฟังได้ ส่วนการที่จำเลยอ้างคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนเป็นเอกสารแนบท้ายฎีกานั้น โจทก์ร่วมก็แก้ฎีกาคัดค้านว่า เป็นเอกสารที่จำเลยหยิบยกขึ้นมาใหม่ คำแปลข้อความแตกต่างจากเอกสารที่จำเลยอ้างในการสืบพยานในศาลชั้นต้น เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาโดยชอบในศาลชั้นต้นนั้น เห็นว่า เมื่อโจทก์ร่วมโต้แย้งคัดค้านเอกสารดังกล่าว จึงไม่อาจรับฟังประกอบคำวินิจฉัยได้ ข้อเท็จจริงจึงเป็นอันรับฟังได้ว่า ศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี และให้พักการลงโทษไว้มีกำหนดระยะเวลา 3 ปี และศาลฎีกาแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรน กรณีจึงรับฟังได้

ว่า มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องในศาลแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนแล้ว สำหรับหลักการห้ามฟ้องคดีอาญาในคดีที่มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (4) นั้น เป็นการนำหลักการห้ามดำเนินคดีซ้ำสองแก่จำเลยมาใช้ กรณีจึงต้องพิจารณาว่า การนำคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องต่อศาลต่างประเทศจะนำมาใช้กับศาลไทยได้หรือไม่ เห็นว่า ศาลเป็นหนึ่งในอำนาจอธิปไตยซึ่งเป็นอำนาจเด็ดขาดสมบูรณ์ ไม่อยู่ในอาณัติหรือภายใต้อำนาจของรัฐอื่น หากยอมรับคำพิพากษาของศาลต่างประเทศที่พิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้องมาใช้กับหลักการห้ามดำเนินคดีซ้ำสองแก่จำเลยในประเทศไทย ก็เท่ากับยอมมอบอำนาจอธิปไตยทางการศาลให้แก่รัฐต่างประเทศ ดังนั้น การนำหลักการห้ามฟ้องคดีอาญาในคดีที่มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดที่ได้ฟ้อง จึงหมายถึงคำพิพากษาของศาลไทยเท่านั้น คำพิพากษาของศาลต่างประเทศจะนำมาใช้กับศาลไทยกับกรณีดังกล่าวไม่ได้ ส่วนผู้กระทำความผิดที่กระทำความผิดนอกราชอาณาจักร อันเป็นการกระทำความผิดที่เป็นกรรมเดียวกันกับคดีที่ฟ้องในราชอาณาจักรจะต้องรับโทษในราชอาณาจักรไทยได้หรือไม่ อย่างไร ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 7, 8, 9 และมาตรา 10 สิทธินาคดีอาญามาฟ้องจำเลยของโจทก์จึงไม่ระงับ พนักงานอัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลย ฎีกาในข้อนี้ของจำเลยจึงฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของโจทก์และจำเลยว่า จำเลยจะต้องรับโทษในราชอาณาจักรหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพว่าได้กระทำความผิดตามฟ้อง แต่จำเลยนำสืบต่อสู้คดีในทำนองว่า หลังจากศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี แล้ว จำเลยอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรндังกล่าวและศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้พักการลงโทษจำเลยไว้มีกำหนดระยะเวลา 3 ปี และศาลฎีกาแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรน จำเลยจึงไม่ต้องรับโทษในราชอาณาจักรอีก คดีนี้เป็นความผิดเกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร ผู้กระทำความผิดเป็นคนไทย โจทก์ร่วมซึ่งเป็นผู้เสียหายร้องขอให้ลงโทษในความผิดเกี่ยวกับเอกสารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 และ มาตรา 268 ซึ่งจำเลยจะต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 8 (ก) (2) ส่วนจะลงโทษจำเลยได้หรือไม่ อย่างไร เป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 10 ซึ่งบัญญัติว่า "ผู้ใดกระทำการนอกราชอาณาจักรซึ่งเป็นความผิดตามมาตราต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรา 7 (2) และ (3) มาตรา 8 และมาตรา 9 ห้ามมิให้ลงโทษผู้นั้นในราชอาณาจักรเพราะการกระทำนั้นอีก ถ้า (1) ได้มีคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศอันถึงที่สุดให้ปล่อยตัวผู้นั้น หรือ (2) ศาลในต่างประเทศพิพากษาให้ลงโทษและผู้นั้นได้พ้นโทษแล้ว ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาได้รับโทษสำหรับการกระทำนั้นตามคำพิพากษาของศาลในต่างประเทศมาแล้ว แต่ยังไม่พ้นโทษ ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ หรือจะไม่ลงโทษเลยก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงโทษที่ผู้นั้นได้รับมาแล้ว" ซึ่งในกรณีของจำเลยอ้างว่า ศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรนพิพากษาให้จำคุกจำเลย 1 ปี และให้พักการลงโทษจำเลยไว้มีกำหนดระยะเวลา 3 ปี และศาลฎีกาแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แห่งราชอาณาจักรบาห์เรน แต่จำเลยก็ได้นำสืบให้เห็นว่า หลักเกณฑ์และเงื่อนไขการพักการลงโทษของศาลแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนมีอย่างไร เพื่อศาลจะได้พิจารณาว่า การพักการลงโทษดังกล่าวเข้าหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 10 ที่บัญญัติห้ามมิให้ลงโทษจำเลยใน

ราชอาณาจักรเพราะการกระทำนั้นอีกหรือไม่ สำหรับการพักการลงโทษในประเทศไทยนั้น พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 มาตรา 52 และกฎกระทรวงกำหนดประโยชน์ของ นักโทษเด็ดขาดและเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดซึ่งได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกหรือการพักการ ลงโทษและได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติ พ.ศ. 2562 ข้อ 40 ถึงข้อ 52 กำหนดหลักเกณฑ์และ เงื่อนไขการพักการลงโทษว่า นักโทษเด็ดขาดคนใดแสดงให้เห็นว่า มีความประพฤติดี มี ความอดุสหาหะ ความก้าวหน้าในการศึกษา และทำการทำงานเกิดผลดี หรือทำความชอบแก่ ทางราชการเป็นพิเศษ อาจได้รับการพักการลงโทษ เมื่อนักโทษเด็ดขาดได้รับโทษมาแล้วไม่ น้อยกว่าหกเดือนหรือหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้นแล้วแต่อย่างใดจะ มากกว่า หรือไม่น้อยกว่าสิบปีในกรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุก ตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลา และกำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขให้ กำหนดเท่ากับกำหนดโทษที่ยังเหลืออยู่ โดยในการพักการลงโทษ ให้มีคณะกรรมการเพื่อพิจารณา วินิจฉัยการพักการลงโทษ จะเห็นได้ว่า การพักการลงโทษตามบทบัญญัติดังกล่าวเป็น การปลดปล่อยผู้ต้องขังออกไปก่อนครบกำหนดโทษตามคำพิพากษาของศาลภายใต้เงื่อนไขคุม ประพฤติที่กำหนด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การพักการลงโทษในประเทศไทยนั้น บุคคลนั้นต้องรับโทษ จำคุกมาแล้วบางส่วนและเข้าเงื่อนไขของการพักการลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด แต่จำเลย เบิกความตอบแย้งการโจทก์ถามค้านว่า การกระทำความผิดครั้งนี้ จำเลยไม่เคยถูกคุมขังแต่อย่างใด แสดงให้เห็นว่า การพักการลงโทษในประเทศไทยกับการพักการลงโทษของศาลแห่งราชอาณาจักร บาห์เรนมีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการพักการลงโทษที่แตกต่างกัน จึงไม่อาจนำหลักเกณฑ์และ เงื่อนไขการพักการลงโทษของศาลแห่งราชอาณาจักรบาห์เรนมาเป็นเงื่อนไขเพื่อรับฟังว่า ศาลใน ต่างประเทศพิพากษาให้ลงโทษและพ้นโทษแล้ว หรือได้รับโทษสำหรับการกระทำนั้นตาม คำพิพากษาของศาลในต่างประเทศมาแล้วบางส่วนได้ จึงต้องถือว่าจำเลยยังไม่ได้รับโทษตาม คำพิพากษาของศาลในต่างประเทศ ดังนั้น ศาลไทยจึงสามารถลงโทษจำเลยในราชอาณาจักรอีกได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 10 คดีนี้จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ข้อเท็จจริงจึง เป็นอันรับฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดทุกข้อกล่าวหาตามฟ้อง แต่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาปลอมและใช้ตัวเงินปลอมตามฟ้องข้อ 1.5 และ 1.6 โดยอ้างว่า ข้อหาดังกล่าวเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 266 (4) กรณีจึงไม่ต้อง ด้วยบทบัญญัติแห่งมาตรา 8 วรรคสอง (2) อันมีผลให้จำเลยไม่ต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรอีก ซึ่งโจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษในข้อหาความผิดดังกล่าวด้วย เห็นว่า ความผิดฐานปลอมตัวเงินตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 266 (4) เป็นความผิดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 7 (2) ซึ่งบัญญัติว่า ผู้ใดกระทำความผิดดังระบุไว้ต่อไปนี้นอกราชอาณาจักร จะต้องรับโทษ ในราชอาณาจักร คือ (2) ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 ถึง มาตรา 249 มาตรา 254 มาตรา 256 มาตรา 257 และมาตรา 266 (3) และ (4) จะเห็นได้ว่า ความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 7 เป็นความผิดที่มีผลกระทบถึงความมั่นคงของประเทศทางด้านการ เมือง เศรษฐกิจและสังคม แม้การกระทำความผิดจะเกิดนอกราชอาณาจักร ศาลไทยก็ลงโทษ ได้โดยไม่ต้องมีการร้องขอให้ลงโทษดังเช่นมาตรา 8 อีกทั้งเมื่อพิจารณาคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ ก็ปรากฏว่า โจทก์มีคำขอให้ลงโทษตามมาตรา 266 มาด้วย ย่อมแสดงให้เห็นว่า โจทก์ประสงค์ที่จะ ให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานปลอมตัวเงินตามมาตรา 266 (4) อันเป็นความผิดที่ระบุไว้ใน มาตรา 7 (2) แล้ว ประกอบกับความผิดฐานปลอมและใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 266 (4) เมื่อ

จำเลยเป็นผู้ปลอมตัวเงินและนำไปใช้ จึงต้องลงโทษจำเลยฐานใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 268 วรรคแรก ประกอบด้วยมาตรา 266 (4) และตามมาตรา 268 วรรคสอง ซึ่งการลงโทษตามมาตรา 268 ก็เป็นความผิดที่ระบุไว้ในบทบัญญัติแห่งมาตรา 8 วรรคสอง (2) เช่นกัน จำเลยจึงต้องรับโทษในความผิดฐานปลอมและใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 266 (4) มาตรา 268 วรรคแรก และมาตรา 268 วรรคสอง ตามคำรับสารภาพของจำเลย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ส่วนฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปตามฎีกาของจำเลยว่า คดีมีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยกระทำความผิดโดยการปลอมและใช้เอกสารปลอมหลายกรรมต่างกันร่วมกับชาวต่างชาติและได้รับเงินอันเกิดจากการกระทำความผิดจากโจทก์ร่วมไปเป็นจำนวนมาก โดยมุ่งแต่ประโยชน์ของตนเพียงฝ่ายเดียวและไม่คำนึงถึงความเสียหายของผู้อื่น เป็นภัยต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมโดยรวม พฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยนับว่าร้ายแรง ส่วนที่จำเลยมีภาระความรับผิดชอบต่อครอบครัวในการเลี้ยงดูมารดาที่สูงอายุและป่วยตามที่อ้างมาในฎีกานั้น ก็เป็นเรื่องปกติเช่นเดียวกับบุคคลอื่นโดยทั่วไป อีกทั้งจำเลยก็ควรทราบอยู่แล้วว่า การกระทำของจำเลยย่อมทำให้บุคคลในครอบครัวของตนได้รับความเดือดร้อน หากไม่รู้สำนึกเมื่อจำเลยถูกดำเนินคดีแล้ว และถึงแม้จะไม่ปรากฏว่า จำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน ก็ยังไม่เพียงพอที่จะเป็นเหตุให้รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย สำหรับที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบา นั้น เห็นว่า โทษที่ศาลอุทธรณ์กำหนดมานั้นก็เหมาะสมแก่สภาพความผิดของจำเลยและพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะแก้ไขเปลี่ยนแปลง ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 วรรคแรก, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก, มาตรา 266 (4), 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 266 (4) การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม เมื่อจำเลยเป็นผู้ปลอมและใช้เอกสารปลอม จึงลงโทษฐานใช้เอกสารปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 264 วรรคแรก แต่กระทงเดียวตาม มาตรา 268 วรรคสอง ความผิดฐานปลอมและใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 266 (4) เมื่อจำเลยเป็นผู้ปลอมตัวเงินและนำไปใช้ จึงลงโทษจำเลยฐานใช้ตัวเงินปลอมตามมาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 266 (4) แต่กระทงเดียวตาม มาตรา 268 วรรคสอง ลงโทษจำคุกกระทงละ 1 ปี รวม 3 กระทง จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกกระทงละ 6 เดือน รวมเป็นจำคุก 18 เดือน

องค์คณะ

เลิศพงศ์ อินทรหอม · จันทนา ปุญญากิจชัย · สราวัณ สุวรรณเสรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/889/2569>